

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 roku.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Kornatka
Protokolant:	Paulina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. K. i I. K.

o zapłatę kwoty 480.316,74 zł

na skutek zarzutów pozwanych od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 48/14 dnia 09 kwietnia 2014 roku

- 1. uchyła nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 48/14 dnia 09 kwietnia 2014 roku,**
- 2. zasądza od M. K. i I. K. solidarnie na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 243.472,99 (dwieście czterdzieści trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt dwa 99/100) złote wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 232.100,00 zł od dnia 01 marca 2014 roku do dnia 18 marca 2014 roku i od kwoty 4.743,75 zł od dnia 01 marca 2014 roku do dnia 11 marca 2014 roku,**
- 3. w pozostałym zakresie postępowanie umarza,**
- 4. zasądza od M. K. i I. K. solidarnie na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 10.261,00 (dziesięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200,00 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygnatura akt II C 539/15

UZASADNIENIE

W dniu 24 marca 2014 roku (data prezentaty tut. Sądu) S. (...) Spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie solidarnie od M. K. i I. K. nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym kwoty 480.316,74 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż jest w posiadaniu dwóch weksli własnych, opatrzonych klauzulą bez protestu wystawionych w W., na podstawie których pozwani: M. K., jako wystawca weksli oraz I. K., jako poręczyciel wekslowy, zobowiązali się zapłacić solidarnie powódce łączną kwotę 720.316,74 złotych. Weksle nie zostały przez pozwanych wykupione w terminie zapłaty, co miało nastąpić w dniu 28 lutego 2014 roku. Do dnia wytoczenia powództwa, pomimo wezwania do zapłaty sumy wekslowej, pozwani nie wykonali swego zobowiązania wobec powódki (pozew wraz z załącznikami – k. 3-10).

W dniu 09 kwietnia 2014 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (sygn. akt II Nc 48/14), w którym uwzględnił powództwo w całości oraz nakazał pozwanym, aby zapłacili solidarnie na rzecz powódki kwotę 6.021,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz – k. 11).

Pozwani, złożyli w dniu 21 lipca 2014 roku (data prezentaty tut. Sądu) zarzuty od przedmiotowego nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwani wskazali, że nie było podstaw do wydania nakazu zapłaty w niniejszym postępowaniu. Strony łączyły dwie umowy leasingu dotyczące zakupu przyczepy ciężarowej SAM do transportu drewna krótkiego oraz maszyny rolniczej F. J. D. (...) i maszyny rolniczej H. J. D. (...). Do umów zostały dołączone weksle in blanco na kwoty odpowiednio: 25.660,35 złotych oraz 694.656,39 złotych. Pozwani wskazali, że dokonali częściowej zapłaty z tytułu każdej z zawartych umów leasingu. Pozwani nie kwestionowali prawidłowości wystawienia i wypełnienia weksla, jednak wskazali, że w dacie wystawienia weksla powódce przysługiwałaby wierzycielność w wysokości około 694.000,00 złotych, jednak tylko i wyłącznie wtedy, gdyby umowa nadal obowiązywała i strony świadczenia swe wypełniały. Pozwani wskazali, że wypełnienie weksla nie było zgodne z § 3 deklaracji wekslowej, ponieważ roszczenie pieniężne powinno zostać przede wszystkim zaspokojone z tytułu sprzedaży zabranego pozwanemu przedmiotu leasingu, tymczasem został on sprzedany znacznie poniżej jego wartości rynkowej. Ponadto, pozwani wskazali, że nie zostało im doręczone wezwanie do zapłaty sumy wekslowej. Pozwani podnieśli zarzut nieistnienia roszczenia, ponieważ zabranie ruchomości i późniejsza sprzedaż ruchomości w całości powinny pokryć zobowiązania pozwanych względem powódki, a ponadto tytułem umowy leasingowej nr (...) wpłacili powódce co najmniej kwotę 700.000,00 złotych należności głównej (zarzuty od nakazu zapłaty – k. 36-52).

W replice na zarzuty od nakazu zapłaty pełnomocnik powódki – adw. P. Z. (pełnomocnictwo – k. 216) wniósł dodatkowo o zasądzenie na rzecz powódki solidarnie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego oraz kwoty 17,00 złotych tytułem opłaty od pełnomocnictwa, według norm przepisanych. Ponadto wskazał, że powódka cofa powództwo

z dnia 28 lutego 2014 roku w zakresie kwoty 232.100,00 złotych oraz kwoty 4.743,75 złotych, które w całości zostały zaliczone na poczet należności głównej i w związku z tym, wniósł

o zasądzenie na rzecz powódki od pozwanych kwoty 243.472,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 01 marca 2014 roku do dnia zapłaty. Dodatkowo, pełnomocnik powódki zażądał odsetek ustawowych liczonych od kwoty 232.100,00 złotych od dnia 01 marca 2014 roku do dnia 18 marca 2014 roku (data płatności faktury) oraz od kwoty 4.743,75 złotych od dnia 01 marca 2014 roku do dnia 11 marca 2014 roku (data płatności faktury). W uzasadnieniu wskazał, że integralną częścią każdej z zawartych umów były Ogólne Warunki Umowy Leasingu, które zostały zaakceptowane i podpisane przez pozwanych. Zabezpieczeniem umów były podpisane przez pozwanych weksle in blanco wraz z deklaracją wekslową. Powódka wywiązała się ze swojego zobowiązania i przekazała pozwanym do korzystania przedmioty określone umowami leasingu. Pozwani byli zobowiązani do terminowej płatności rat leasingowych, zgodnie z zaakceptowanym przez nich harmonogramem spłat.

W związku z brakiem powyższego powódka wypowiedziała skutecznie umowy leasingu. Wobec niedokonania spłaty zadłużenia, powódka uzupełniła dwa weksle in blanco w dniu 03 lutego 2014 roku, o czym poinformowała pozwanych wysyłając im zawiadomienia o wypełnieniu weksli, wskazując na możliwości zapoznania się z nimi. Ponadto powódka wskazała, że zgodnie z Ogólnymi Warunkami Umowy Leasingu, była uprawniona do uzupełnienia weksli in blanco. Pełnomocnik powódki podkreślił, że przedmioty leasingu zostały sprzedane za kwotę stanowiącą równowartość szacunkowej wartości oraz kwotę niższą, z uwagi na brak wyższych ofert kupna (replika na zarzuty wraz z załącznikami – k. 212-350).

Na rozprawie w dniu 15 lutego 2016 roku, z uwagi na brak prawidłowych wezwań skierowanych do pozwanych, Sąd odroczył rozprawę do dnia 25 kwietnia 2016 roku, jednocześnie postanowił na termin wezwać ponownie pozwanych, zobowiązując do stawiennictwa osobistego pod rygorem pominięcia dowodu z ich zeznań (protokół – k. 394-395).

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2016 roku Sąd postanowił wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanych pominąć dowód z ich zeznań zgłoszony w zarzutach od nakazu zapłaty na okoliczność zawarcia umowy leasingu z powódką, jej wykonywania, spłacania rat leasingowych, nieotrzymania zawiadomienia o wypełnieniu weksla oraz wartości rynkowej pojazdów leasingowych od powódki, ich zabrania oraz sprzedaży po wysoce zaniżonej cenie (zarzuty od nakazu zapłaty – k. 36-52). Ponadto Sąd oddalił wniosek

w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny maszyn, urządzeń technicznych pojazdów na okoliczność wyceny pojazdów F. oraz H.

w dniu ich sprzedaży przez powódkę osobie trzeciej. Na rozprawie w tym dniu pełnomocnik powódki wskazał stanowisko końcowe w sprawie, zajmując je jak dotychczas (protokół – k. 414- 415).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału, Sąd Okręgowy uznał za udowodniony następujący stan faktyczny.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, z pozwanym M. K. dwie umowy leasingu:

1. umowę leasingu nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 roku, której przedmiotem było sfinansowanie zakupu przyczepy 3-celowej (...) do transportu drewna krótkiego, a wartość początkowa opiewała na kwotę 93.196,72 złotych;
2. umowę leasingu nr (...) z dnia 08 czerwca 2011 roku, której przedmiotem było sfinansowanie zakupu maszyny rolniczej F. J. D. (...) i maszyny rolniczej H. J. D. (...), a wartość początkowa opiewała na kwotę 1.058.000,00 złotych.

Pozwany zobowiązał się do regularnych spłat rat w ustalonej wysokości, aż do zakończenia umowy, zgodnie z harmonogramem spłat. W przypadku zaś niespłacenia należności wraz

z odsetkami w terminach oznaczonych w umowie, (...) Sp. z o.o. w W. uprawniona była do wypowiedzenia umowy (art. 12.1.1 OWUL), a pozwany zobowiązany był do zwrotu przedmiotu leasingu (art. 12.3 i 15 OWUL). Powódka uprawniona była do zbycia przedmiotów objętych umowami leasingu, i zaliczenia uzyskanej ze sprzedaży kwoty na spłatę zadłużenia z tytułu zawartych umów (art. 12.4 OWUL). Wykonanie zawartych przez strony umów zostało zabezpieczone weksłami in blanco wystawionymi przez M. K.,

a poręczonymi przez I. K. wraz z deklaracją wekslową, które stanowiły załączniki do umów. Część integralną umów stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu, które pozwany zaakceptował podpisując umowy leasingu.

Dowód: odpis z KRS powódki, okoliczności bezsporne, umowy leasingu wraz z Ogólnymi Warunkami Umowy Leasingu – k. 220-221,222-232, 233-237, 238-248; kopie weksli złożonych w Sądzie – k. 6-7.

Powódka wywiązała się z zawartych z pozwanym umów i przekazała pozwanemu do użytkowania przedmioty objęte zawartymi między stronami umowami. Pozwany był zobowiązany do terminowej płatności rat leasingowych, zgodnie

z zaakceptowanym i podpisanym przez niego harmonogramem spłat. Z uwagi na fakt, iż pozwany opóźnił się z zapłatą rat, powódka pismami

z dnia 14 sierpnia 2013 roku (umowa leasingu nr (...)), wypowiedziała pozwanemu przedmiotowe umowy w trybie natychmiastowym na podstawie punktu 12.1.1. Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, wysyłając wcześniej do pozwanego stosowne wezwania do zapłaty. Powódka wykorzystując swoje uprawnienie, odebrała pozwanemu przedmioty leasingu, z wyjątkiem trzeciego przedmiotu leasingu, tj. przyczepy ciężarowej SAM, stanowiącego przedmiot umowy leasingu nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 roku, uniemożliwiając powódce zaspokojenie jego roszczeń poprzez sprzedaż tego przedmiotu leasingu.

Dowód: wypowiedzenie (...) – k. 257; wypowiedzenie (...) – k. 258; Ogólne Warunki Umowy Leasingu – k. 222-232, 238-248; replika na zarzuty od nakazu zapłaty – k. 212-215.

W związku z tym, iż pozwany nie zapłacił w terminie wymagalnych należności, powódka w dniu 20 lutego 2014 roku uzupełniła dwa weksle in blanco, o czym poinformowała pozwanych wysyłając im zawiadomienia, wskazała na sposób i możliwość zapoznania się z nimi, wzywając jednocześnie do ich wykupienia do dnia 28 lutego 2014 roku. Powódka przy wypełnianiu weksli naliczyła kwoty z tytułu wszystkich należności zafakturowanych, a niezapłaconych przez pozwanego, sumy wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto na dzień rozliczenia oraz wartości szacunkowe przedmiotów leasingu i koszty windykacji wraz z odsetkami karnymi. Dodatkowo powódka zaliczyła na poczet zadłużenia należności uzyskane z tytułu sprzedaży poszczególnych przedmiotów leasingu. Do zapłaty w związku z powyższym pozostała kwota 458.336,66 złotych wraz z odsetkami, która stanowi sumę należności z dwóch umów leasingu opisanych powyżej tj. kwota 25.660,35 złotych z tytułu umowy leasingu nr (...), kwota 694.656,39 złotych z tytułu umowy leasingu nr (...). Jednakże w replice na zarzuty powódka cofnęła powództwo z dnia 28 lutego 2014 roku w zakresie kwoty 232.100,00 złotych oraz kwoty 4.743,75 złotych, które w całości zostały zaliczone na poczet należności głównej i w związku z tym, wniosła o zasądzenie od pozwanych kwoty 243.472,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 01 marca 2014 roku do dnia zapłaty (replika na zarzuty – k. 212-215).

Dowód: nota rozliczeniowa nr (...) – k. 251; nota rozliczeniowa nr (...) – k. 254; zawiadomienie o uzupełnieniu (wypełnieniu) weksla – k. 261-264; zawiadomienie poręczyciela wekslowego o wypełnieniu weksla – k. 265-266;

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych do akt sprawy kopii dokumentów. Ustalony stan faktyczny był w zasadzie bezsporny pomiędzy stronami. Pozwani nie kwestionowali faktu zawarcia umów leasingu oraz zabezpieczenia ich weksłami in blanco. Pozwani kwestionowali natomiast prawidłowość rozliczeń dokonanych przez powódkę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła zapłaty należności z tytułu weksli wystawionych przez pozwanych, jako zabezpieczenie roszczeń wynikających z zawartych pomiędzy powódką a pozwanym M. K. umów leasingu: nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 roku, nr (...) z dnia 08 czerwca 2011 roku. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 roku (sygn. akt V CSK 129/09) dochodzenie przez powoda praw z weksla wystawionego przez dłużnika stwarza domniemanie istnienia wierzytelności wekslowej w wysokości sumy wekslowej i przerzucenie ciężaru dowodu przeciwnego na dłużnika. Powód nie ma więc obowiązku wskazania w pozwie tytułu dochodzonych kwot, a dopiero po wniesieniu zarzutów jest obowiązany do określenia, z czego wynika dochodzona pozwem kwota (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 roku, sygn. akt VI ACa 546/11).

Bezsporne jest, że weksle przedstawione przez powódkę były weksłami in blanco o charakterze gwarancyjnym – miały zabezpieczać wierzytelności (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z tytułu umów leasingu. Ustalony gwarancyjny charakter weksla ma istotne znaczenie, z uwagi na zakres przysługujących pozwanym zarzutów. W sprawach wekslowych, rozpoznawanych nie tylko w postępowaniu nakazowym, zasadą, która wynika

z abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego, jest wyłączenie zarzutów opartych na osobistych stosunkach dłużnika wekslowego z wystawcą oraz poprzednimi posiadaczami weksla (art. 17 prawa wekslowego). Powyższa zasada podlega ograniczeniu, zgodnie z którym dłużnik może bronić się pewnymi zarzutami, które doktryna dzieli na zarzuty obiektywne i subiektywne. Do zarzutów subiektywnych zalicza się w szczególności zarzuty, które są dopuszczalne głównie wobec bezpośrednich kontrahentów i wynikają z czynności prawnej, na podstawie której nastąpiło wręczenie weksla, np. zarzut że zobowiązanie zabezpieczone wekslem wygasło na skutek spełnienia świadczenia. Zarzutem subiektywnym, przysługującym dłużnikowi, któremu wzajemna wierzytelność pieniężna przysługuje i tylko wobec tego posiadacza weksla, do którego ma tę wzajemną wierzytelność jest także zarzut potrącenia. W orzecznictwie oraz doktrynie utrwalony jest również pogląd, iż treść art. 10 prawa wekslowego rozstrzyga o zakresie zarzutów przysługujących także poręczycielowi weksla in blanco oraz, że granice odpowiedzialności poręczyciela wyznacza zakres zobowiązania osoby, za którą poręczył (wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 17 marca 2011 roku, sygn. akt IV CSK 371/10 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 roku, sygn. akt II CSK 360/08).

Jak stanowi art. 47 prawa wekslowego wystawca i poręczyciel weksla ponoszą odpowiedzialność solidarną wobec posiadacza weksla. Z kolei z art. 32 prawa wekslowego wynika, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo jak ten, za kogo poręczył.

W przedmiotowej sprawie niesporne jest, że M. K. jest wystawcą weksli in blanco, natomiast I. K. jest ich poręczycielem.

Wypełnienie przez stronę powodową weksla było uzasadnione, gdyż uprawnienie to wynikało wprost z art. 14 prawa wekslowego w związku z § 3 porozumienia wekslowego, podpisanego i zaakceptowanego przez pozwanych bez zastrzeżeń, zgodnie z którym powódka była uprawniona wypełnić weksel in blanco w przypadku, gdyby pozwani nie wywiązali się

z ciążącego na nich zobowiązania, w szczególności gdyby nie zapłacili w określonym w umowie terminie i trybie pełnej wysokości kwoty pieniężnej należnej powodowi. Jak wynika

z przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie, wypełnienie weksla nastąpiło

w związku z niewywiązaniem się przez M. K. z zawartych z powódką umów leasingu tj. brakiem terminowych spłat rat leasingowych. Wypełnienie weksli in blanco

w niniejszym przypadku było w pełni zasadne i nie podlega wątpliwości, że powódka posiadała do powyższego uprawnienie. W związku z tym, iż weksle nie zostały przez pozwanych wykupione w terminie, powódka zgodnie z prawem mogła domagać się na ich podstawie wydania

w postępowaniu nakazowym nakazu zapłaty, co przyznał jej Sąd Okręgowy Warszawa – Praga

w Warszawie II Wydział Cywilny w wydanym nakazie zapłaty, na który pozwani wnieśli zarzuty. Należy w tym miejscu wskazać, iż chybiony jest zarzut pozwanych, jakoby wypełnienie weksla było możliwe wyłącznie w przypadku nie zapłacenia jakiegokolwiek kwoty określonej umowami. Takiego zapisu nie zawiera dyspozycja punktu 12.1 OWUL. Zawiera ona bowiem wyraźne rozróżnienie na przyczynę w postaci zwłoki w płatności co najmniej jednej raty leasingowej, jak i rozłączny warunek – uiszczania jakichkolwiek należności - innych niż raty leasingowe. Chybiony był także zarzut co do nie wykazania przez powódkę wysokości świadczenia pozostałego do zapłaty. Pozwani, poza ogólnikowym twierdzeniem, iż powódka nie wykazała należności, nie zakwestionowali wyliczenia dochodzonej przez powódkę należności pod względem rachunkowym, nie przedłożyli jakichkolwiek dowodów potwierdzających uiszczenie na rzecz powódki należności wyższych, niż przez nie uwzględnione. Pozwani wnieśli zarzut co do zaniżenia ceny maszyn uzyskanych w wyniku sprzedaży, o czym poniżej.

W przedmiotowej sprawie pozwani zakwestionowali zasadność kwoty sumy wekslowej, wskazując że wierzytelność powódki z tytułu umów leasingu jest niższa niż kwota wpisana na wekslu, ponieważ powódka dokonała sprzedaży maszyn za ceny rażąco zaniżone w stosunku do ich wartości. Pozwani wskazali również, że powódka nie dokonała stosownych potrąceń z wierzytelności przysługującej powódce, które powinny pomniejszyć sumę kwoty wekslowej. Powyższe wynika z nierozliczenia przez powódkę wszystkich zapłaconych przez pozwanych rat leasingowych. Pozwani

zarzucali również, że powódka nie był uprawniona do wypełnienia weksli in blanco. Powyższy zarzut został już wyżej obalony.

Co do pozostałych, to jak wskazano wcześniej, nie można przychylić się do twierdzeń strony pozwanej, iż powódka nie dokonała potrąceń z sumy wekslowej wszystkich zapłaconych przez pozwanych rat leasingowych. Na potwierdzenie powyższego powódka przedstawiła noty rozliczeniowe, wskazujące na prawidłowość sum potrąceń, a co za tym idzie na prawidłowość wpisanej w poszczególnych wekslach sumy wekslowej. Wskazać przy tym należy, iż pismem z dnia 20 lipca 2014 roku (data prezentaty tut. Sądu) pełnomocnik powódki zmodyfikował powództwo, cofając powództwo w zakresie kwoty 232.100,00 złotych oraz kwoty 4.743,75 złotych i wniósł o zasądzenie od pozwanych kwoty 243.472,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 01 marca 2014 roku do dnia zapłaty. Wobec tego Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 48/14 dnia 09 kwietnia 2014 roku i uwzględnił w rozstrzygnięciu kwotę zmodyfikowaną przez powódkę, wskazaną powyżej.

Odnosząc się do zarzutów pozwanych w zakresie sprzedaży przez powódkę przedmiotów leasingu po zaniżonej cenie, wskazać należy, iż zgodnie z punktem 12.4 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu powódka była zobowiązana do pomniejszenia zadłużenia pozwanych o cenę sprzedaży przedmiotu leasingu, nie zaś o wartość rynkową. Należy zatem rozumieć przez ten zapis, iż chodzi o cenę, jaką powódce udało się uzyskać ze sprzedaży przedmiotu umowy, a nie jego wartość rynkową. Strony w żadnym zapisie obowiązującej pomiędzy nimi umowy, nie zawarły zobowiązania powódki w przypadku wypowiedzenia umowy do sprzedaży przedmiotu dostawy po określonej minimalnej cenie, czy zgodnie z jego wartością rynkową, na podstawie czego pozwani mogliby żądać pomniejszenia jego zobowiązania o kwoty wyższe, niż uzyskane przez powódkę ze sprzedaży. Powódka załączyła do akt fakturę dokumentującą cenę uzyskaną z tej sprzedaży i prawidłowo zaliczyła ją na poczet długu pozwanych. Z powyższego wynika, że powódka zobowiązana była zaliczyć na poczet zadłużenia pozwanych kwotę uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, nie zaś kwotę stanowiącą jego wartość rynkowa. Nie może być więc mowy o dokonaniu sprzedaży z pokrzywdzeniem pozwanych. Powódka sprzedała pojazd F. J. (...) za kwotę 240.000,00 złotych netto, pojazd F. J. (...) za kwotę 232.100,00 złotych netto. Zgodnie z ekspertyzą rzeczoznawcy G. C., wartość rynkowa: pojazdu F. J. (...) wynosiła 250.800,00 złotych netto, a przy sprzedaży wymuszonej 225.700,00 złotych netto, a pojazdu F. J. (...) wynosiła 232.000,00 złotych netto, przy sprzedaży wymuszonej 208.800,00 złotych netto. Natomiast zgodnie z dołączonym przez pozwanych materiałem dowodowym na podstawie: faktury VAT (...) z dnia 12 marca 2015 roku, oferty z dnia 06 sierpnia 2015 roku, firmy (...) Ltd. Sp. z o.o. oraz dwóch ofert z dnia 10 sierpnia 2015 roku, ceny netto za pojazdy zbliżone specyfikacją, parametrami technicznymi zbliżonymi do pojazdu F. J. (...) oraz pojazdu F. J. (...) wahały się od 354.686,00 złotych netto do wartości 430.000,00 złotych netto. Należy wskazać, iż kwota uzyskana przez powódkę ze sprzedaży maszyn będących przedmiotem umowy leasingu nieznacznie różniła się od ekspertyzy rzeczoznawcy G. C. oraz ofert pojazdów dołączonych do materiału dowodowego przez pozwanych Tym samym nie zostało wykazane przez pozwanych, aby powódka dokonując sprzedaży opisanych ruchomości dopuściła się działania na szkodę pozwanych, uzyskując należność rażąco niższą od wartości rynkowej urządzeń. Przeciwnie, wartości uzyskane przez powódkę różnią się nieznacznie od wartości określonych przez biegłych, a nie można pomijać tego, iż opinia stanowi i tak wycenę, którą można byłoby uzyskać w wyniku sprzedaży. Ostateczna cena i tak jest zawsze dodatkowo weryfikowana na rynku, przy samej transakcji kupna, a uzależniona jest dodatkowo od popytu na dane maszyny. Dodać należy na koniec i to, że pozwani, poza kwestionowaniem ceny uzyskanej przez powódkę ze sprzedaży maszyn, nie zgłosili skutecznie jakiegokolwiek zarzutu, którym mógłby być w tym postępowaniu uwzględniony – np. takiego jak zarzut potrącenia. Ewentualne roszczenie, które wywodzą w związku z podnoszoną przez nich zaniżoną ceną sprzedaży, mogą być więc przedmiotem ewentualnego innego postępowania sądowego. Mając na uwadze te okoliczności, Sąd pominął w dalszym toku postępowania dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego, który prowadziłby wyłącznie do przewlekania postępowania.

Odsetki za opóźnienie należą się powódce na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie

z którego treścią jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie,

II Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt II Nc 48/14 dnia 09 kwietnia 2014 roku, na podstawie art. 496 k.p.c., zgodnie z którym po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyła i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyła nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Sąd zasądził od pozwanych kwotę główną 243.472,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zakresie roszczenia powódki sprecyzowanego pismem z dnia 20 lipca 2015 roku (k 212-212v), umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym pozwani jako strona przegrywająca sprawę zobowiązani są zwrócić stronie powodowej koszty procesu.

W niniejszej sprawie Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 10.261,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wobec tego, że strona powodowa cofając roszczenie w zakresie kwoty 232.100,00 zł oraz 4.743,75 zł wskazała, iż powyższe wynika z zaliczenia ceny uzyskanej ze sprzedaży maszyny leasingowanej z dnia 18 marca 2014 roku, jak również korekty faktur ubezpieczeniowych, spowodowanej wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 17 stycznia 2013 roku, Sąd uznał, iż strona powodowa, zważywszy na datę wniesienia pozwu – 04 marca 2014 roku jak i datę wydania nakazu zapłaty – 09 kwietnia 2014 roku, mogła powództwo prawidłowo sformułować już w dacie jego wnoszenia, jak i ewentualnie ograniczyć przed datą wydania nakazu zapłaty. Stąd opłata od pozwu w wysokości odpowiadającej stosunkowemu naliczeniu od kwot cofniętego roszczenia nie powinna obciążać pozwanych, albowiem nie była to opłata niezbędna do celowego dochodzenia roszczenia.